

JE ČAS, ABYCHOM VSTOUPILI DO ODPOČINUTÍ

CECIL J. duCILLE

(konference Living Word/Omega Message, Michigan, 1987)

Jsmo Bohu velmi vděční za výsadu, kterou nám dal, že zde s vámi můžeme být. Vlastně bychom tu chtěli být pořád, jenže jsme stále někde jinde. Chvála Pánu.

Před dvěma týdny jsme se vrátili z Afriky. Připadá nám však, jako bychom ještě nepřekonali časový rozdíl. Probouzíme se ve dvě hodiny v noci a myslíme si, že je ráno. To víte, šest hodin rozdílu je šest hodin. Je to vlastně poprvé, co nás to takhle fyzicky zmohlo. Myslíte si, bratři, že se s námi něco děje? Neříkejte, že ne! Já si myslím, že mládneme. Víte, je to zvláštní – leze na vás stáří a vy o tom vlastně ani nevíte. Lidé jako já se nikdy staří necítí. A jsem si jist, že se ani nikdy cítit nebudou. Ten nepříjemný pocit stáří přichází jen tehdy, když zjistíme, že máme zase narozeniny. Takže jsme s oslavami narozenin už dávno přestali. A i když si říkáme, že neslavit narozeniny je vlastně duchovní záležitost, vyhovuje nám, že nám nikdo každý rok znovu nepřipomíná: „Všechno nejlepší k narozeninám!“ Však to znáte. To si pak vždycky říkám: „Zase jsi o rok starší.“ Takže když dojde na naše narozeniny, klidně je jen tak přejdeme a moc se o nich nezmiňujeme. Chvála Bohu.

V Africe jsme se měli nádherně. Nádherně v tom smyslu, že jsme přežili. Spousta věcí nás tam mohla připravit o život. Situace byla tak těžká, že jsem opravdu rád, že nám před tou cestou žádný z vás, bratři, netvrdil: „Pán mi řekl, že mám jet do Afriky.“ Míním tím, že jsem rád, že vám to Bůh zatím neřekl. Jinými slovy věřím, že jednou pojedete. Věřím, že si Bůh připravuje mladší lidi, než jsme my. Pro Afriku totiž musíte mít hodně energie. Lidé k vám po celý den přicházejí, aby si nechali posloužit. Celý dlouhý den. K tomu samozřejmě celou noc sloužíte ve shromáždění, až se to místo přímo otřásá... Chci tím říct, že jsem nikdy neviděl tak intenzivní posedlost nečistými duchy. Co tím myslím? Lidé v Africe uctívají různé duchy a zároveň se jich bojí. A protože se jich bojí, přinášejí jim oběti. Říkají tím: „Netrapte nás, nechte nás žít a my vám za to zaplatíme.“ Mnohé

děti jsou těmto duchům obětovány jako živé oběti. Ještě stále tam dochází k lidským obětem. Celé rodiny tak jednají proto, aby si zachovaly život. Bůh tam však tentokrát promluvil velmi silné slovo. Slovo o tom, že nadešel čas, kdy křesťané musí zlomit moc toho nečistého ducha, který nad nimi ještě stále vládne. Je třeba, aby povstali a s oběťmi skoncovali.

Slaví tam například jeden svátek, který my bychom asi nazvali dožínky. Říkají tomu svátek „Yam“. Během něj se část pokrmu obětuje d'áblu. Zároveň se mu také odlívají úlitby, při kterých musí být přítomna krev. Mnozí z těch duchů jsou velice silní. V Africe to není jako tady v Americe. Tady jsou duchové rafinovaní, lstiví. V Africe jsou velice silní. Vzpomínám si, co se stalo, když jsme tam jeli předposledně. Za úplně jasného dne se jeden nečistý duch najednou objevil ve škole, kde bylo asi devět set dětí. Ty začaly šílet. Prchaly a ječely, skákaly z oken. Třináct jich zemřelo. Takové věci se tam dějí; to my zde nezakoušíme. Tehdy museli nasadit dokonce i armádu, aby lidi udržela alespoň v nějakých mezích. Tolik byli vyděšení.

Takže už chápete, co se v těchto zemích děje. A vy do takové země jedete a zlí duchové, kteří jí vládnou, si vás nejprve prověří. Otestují vás, aby přišli na to, jakou máte slabost. Chci vám říct, že každý z nás má své slabosti. Je však pravda, že jsme se z Afriky vrátili silnější, než jsme do ní odjížděli. V jednom okamžiku to však bylo tak těžké, že kdybychom nebyli vázáni letenkou, díky které jsme se nemohli dostat ven ze země dříve, byli bychom odjeli. Dokážete si tedy představit, jak zlé to bylo.

Ti duchové nejprve vyšlou něco jako komára, aby vám odebral vzorek krve. Myslíte si, že je to komár, a přitom se jedná o něco úplně jiného. Na ruce vám sice sedí nějaký hmyz, ale zase se vznese a vrátí se zpět, odkud přišel. Na základě tohoto vzorku vás ti duchové prozkoumají a zjistí vaši slabost. Naší slabostí tentokrát bylo to, o čem jsme si mysleli, že je naší silnou stránkou. Dábel je velmi chytrý. Je to inteligentní bytost, která o mnoho přesahuje naše chápání. Vaše slabost je například v tom, že toužíte sloužit Bohu. Co se tedy stane? Přejde k vám d'ábel a ukáže vám způsob, jak Bohu sloužit lépe. Myslíte si, že sloužíte Bohu, a přitom to děláte d'ábelským způsobem. Nebo tělesným způsobem.

I nás si tedy prozkoumali. Zjistili, že naší silnou stránkou je to, že jsme s mojí ženou Mavis jedno. Že umíme společně plynout jako jeden člověk. Co tedy udělali? Přišli na to, že jsem schopen se tak zabrat do Božího Slova,

že „nevidím, neslyším“. A tak máte dva lidi, kteří spolupracují na Božím díle, a najednou přijde rozdělení. „Ano, ano, ano, Mavis, amen, dobré ráno, polibek... Ano, Mavis.“ Sice jsem s ní mluvil, ale ve skutečnosti jsem ji vůbec nevnímal. To způsobilo rozdělení ve službě. Moje žena byla ode mě najednou odloučena a cítila se sama. Během dne jsem se příliš zaměstnával ostatními lidmi; na každého jsem se usmíval, chválil jsem Boha, žehnal lidem – a ji jsem prostě úplně odstrčil. Jak tam tak sama seděla, začala volat k Bohu. Divil jsem se a říkal jsem si: „Co to s ní je? Děláme tady úžasné věci, boříme satanovo království, na shromáždění přicházejí tisíce lidí a tak dále. Já jsem tím vším nadšený... Co to s ní je?“

V noci jsme vůbec nemohli spát. Mavis stále plakala a plakala. A já tam tak sedím a modlím se a přemýšlím nad tím, co se děje špatně. Ve dvě hodiny v noci jsem najednou dostal zjevení! To zjevení znělo: „Vyžeň odsud d'ábla.“ Vyskočil jsem tedy a řekl jsem: „Jdi odsud, d'áble!“ Satana jsem napomenul a pouto se zlomilo. A co víc, mně se otevřely oči.

Vím, že někteří z vás chtějí být misionáři. Nemyslete si ale, že jezdit na misi je snadný úkol. Jste zvyklí na d'ábly, kteří jsou kolem vás, na ty místní. Ale když se odsud vydáte do jiné oblasti, zakusíte rozdíl. Proto musíte nejprve zvítězit tady. Když odsud vyкроčíte jinam, místní d'ábové pošlou takový „telegram“ těm druhým a řeknou jim: „Je na cestě k vám. Jeho slabosti jsou za první, za druhé, za třetí.“ A oni na to odpoví: „OK, máme ho.“ Nejprve se jakoby stáhnou, abyste měli pocit, že vám to jde náramně dobře. A když za vámi začne přicházet spousta lidí, napadnou vás.

Ďábel útočí na každou služebnost. V Africe jsme viděli jednoho velkého ducha-ženu, jak ovládá celý národ. Tento duch tlačí k zemi každou služebnost, která v té zemi jakýmkoli způsobem pracuje. Oblast, kde jsme tentokrát byli, je pro jakoukoli služebnost přímo katastrofální. Když si v tom místě prohlédnete církev, uvidíte, že některé z nich mají čtyři, některé i dvacet tisíc lidí. Jeden z jejich místních sborů má opravdu dvacet tisíc členů. A všichni ti lidé jsou plní náboženství. Přímo uprostřed církve můžete vidět nejrůznější druhy d'ábelského působení.

Když jsme tam tentokrát dorazili, hrdě jsme prohlásili, že jsme přijeli proto, abychom zničili „Matku-vodu“ (to je jméno ducha, který nad nimi panuje). „Jsme tady, abychom toho ducha zničili,“ řekli jsme. Protože jsme tohle vyhlásili otevřeně, síly temnoty na naše shromáždění vyslaly své zástupce. Přišel tam člověk, který tak povázal celé shromáždění, že kytarista

vůbec nebyl schopen hrát. Dva tisíce lidí nemohly zpívat. A tak se to táhlo dál a dál, dokud to ten kytarista nevzdal. Jenže my jsme dostali zjevení celé situace. Mavis vstala a řekla, že zazpívá. Zpívala jen jednoduchou píseň „Jak velký jsi Bůh“. A jak zpívala, ten kouzelník najednou usnul. Až do konce shromáždění se neprobral. Aby ho odtamtud dostali, museli ho vzbudit. Všem říkal: „Oni mě uspali, oni mě uspali.“ Mluvil něco o ukolébavce. Chvála Bohu!

Slovo, které mi dnes Pán dává a o které bych se s vámi chtěl podělit, najdete v epištole Židům ve čtvrté kapitole. Týká se odpočinutí. V tomto oddíle se říká, že nám zůstává určité odpočinutí.

Verš 1: *„Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjití do odpočinutí jeho, neopozdil se někdo z vás.“*

Lidé ani nevědí, co to odpočinutí je, tím méně vědí, jak do něj vstoupit. Když totiž máte vstoupit nějakými dveřmi, musíte přinejmenším vědět, kde ty dveře jsou. Jenže my jsme ještě ani ty dveře neobjevili, natož abychom přišli na to, jak do nich vstoupit. Bůh však říká, že bude mít svůj lid, který vstoupí do odpočinutí.

Hospodin dal Židům sedmý den, sabat (parafrázuji čtvrtou kapitolu). V Mojžíšovi sabat přijali, ale Davidovi Bůh řekl (Žalm 95,11): *„Jimž jsem přísáhl v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí mé.“* Kdyby to pravé odpočinutí byl sedmý den, jak by jim Bůh mohl tento den dát a o mnoho let později říci, že přísahá, že do něj nevstoupí? Nejednalo se zde tedy o pravé odpočinutí, ale o jeho „předobraz“. Pokud chcete vědět, co „odpočinutí“ znamená, měli byste jako správní bibliční studenti prozkoumat v Bibli sedmý den – sabat, a zjistit, jaký měl význam. Odpočinutí má tedy svůj předobraz, takže pokud do něj budete chtít vstoupit, nemusíte dělat stejné chyby jako ti, kteří měli pouze jeho předobraz.

Položím vám otázku: Přišel předobraz odpočinutí se zákonem? Ne, nepřišel. Odpočinutí začalo už na počátku stvoření. Bůh sám tehdy odpočinul. Proč však Bůh odpočíval, když vlastně nebyl unavený? Možná si říkáte, že odpočinout by si měl unavený člověk. Ale Bůh přece unavený nebyl, a přesto odpočinul. Kromě Něj však spolu s Ním odpočíval ještě někdo další. Už tomu rozumíte? Podívejme se na to společně.

Genesis 2,1-3: *„A tak dokonána jsou nebesa a země, i všechno vojsko jejich. A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den*

sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.“

Znamená to, že na počátku odpočíval nejen Bůh, ale také dílo, které učinil. Adam byl stvořen jako poslední ze všeho Božího díla. Myslíte si snad, že Adam pracoval, když Bůh odpočíval? Adam v podstatě nikdy z odpočínutí nevyšel, dokud nepadl. Chci, abyste porozuměli tomu, že Adam od okamžiku, kdy Bůh odpočinul, až do svého pádu stále odpočíval. Odpočínutí je tedy určitý stav nebo-li oblast Ducha, do které vstupujeme, a Bůh neočekává, že z ní kdy vystoupíme. Hospodin mluví o věčném sabatu. (III. Mojžíšova 16,31) Chápete už? Jedná se o věčný sabat, který Bůh pro člověka stvořil. A my sice nějakým způsobem s Bohem chodíme, ale přitom jsme tomu věčnému sabatu velmi vzdálení.

Boží slovo má ve své podstatě tři základní rozměry. Ve skutečnosti má rozměrů mnoho, ale základní jsou tři. Tyto tři rozměry můžete pak rozdělit na další tři, ty na další tři a tři a tři atd. Pokud budete do Boha vstupovat hlouběji, uvidíte v jednom jediném Božím slově stále více a více. První rozměr je přirozený. A přirozeným sabatem je sedmý den. Nenechte si od nikoho namluvit, že se jedná o sobotu. Sobota nemusí být nutně sedmým dnem. Sedmý den je Boží sedmý den. Mohlo to být třeba i pondělí. Bůh dopustil, abychom ten přesný den ztratili, aby se z nás nestali zákoníci.

Přirozený sabat je tedy sedmý den. Jednička představuje to, co je přirozené, dvojka pak to, co je duchovní. U Boha totiž dvojka znamená duchovní rovinu. Každé slovo, které vám Bůh dává, dává nejprve v tom přirozeném. Nevěřte však, že je Božím záměrem, abyste zůstali na přirozené rovině. Když tedy postoupíme z roviny přirozené na rovinu duchovní, sabat zde představuje Ducha svatého. Duch svatý, který v nás přebývá, je naším duchovním odpočínutím. Ale to samo o sobě ještě nemůže být konec. Kdyby Božím záměrem bylo jenom dát nám Ducha svatého, bylo by to příliš málo. Duch svatý nás totiž musí někam dovést. A tak je Duch svatý takovým naším přepravcem, který je tu s námi proto, aby nás dovedl do Krista. Proč právě do Krista? Protože Kristus směřuje do Boha. Vzpomeňte si, že je napsáno, že na konci Kristus odevzdá všechny věci Otci. (1. Korintským 15,24) Takže pokud jste v Kristu a Kristus směřuje do Boha, vezme vás do Boha s sebou. Tam je také cíl naší cesty. Duch svatý tedy představuje duchovní sabat.

Ale zbývá tu ještě další odpočinutí, další sabat. Myslíte si, že kdyby všichni křesťané na zemi měli Ducha svatého, že by se jednalo o dokonalost? Určitě ne. Dokud totiž celý svět nezíská Božího Ducha, naše práce zde neskončí. Na této zemi jsme proto, aby se jednou stala takovou, jako je nebe. Dokud přirozená země, kterou vidíte, nebude na Boha reagovat tak, jako na Něj reaguje nebe, pak jsme ještě nedokončili své dílo. A ani Duch svatý nedokončil to své. Jestliže však věříme tomu, o čem mluvím, budeme muset začít žít tak, aby bylo vidět, že tomu věříme. Někteří lidé tvrdí, že něčemu věří, ale jejich život o tom vůbec nesvědčí. Slyší kázání a říkají: „Amen, haleluja.“ Ale žijí tak, jakoby tomu nevěřili. Jak je možné, že na našich životech není vidět, že tomuto slovu věříme? Pokud mu totiž věříme, budeme podle něj také žít.

Mnozí z nás říkají, že věří, že žijeme na konci věků. Přesto si však zřizují životní pojistku splatnou za třicet let. Přitom ale není možné, abych tady za třicet let ještě byl. Podle toho, co slyším v Duchu, není možné, aby Ježíš Kristus se svým příchodem čekal dalších třicet let. Nemohu si tedy plánovat věci na dalších třicet let. Byla by to ostuda pro evangelium, které kážu, a pro věci, o kterých tvrdím, že jim věřím. Kdybyste mě viděli, jak si zřizují pojistku splatnou za třicet let, v žádném případě byste tu neseděli a neposlouchali moje kázání o tom, že Ježíš Kristus už brzy přijde. Jinými slovy věci, které ve svých přirozených životech děláme, jasně ukazují na to, kde se nacházíme v Duchu, ve své víře i ve svém přesvědčení.

Blížíme se k sabatu milénia, který je třetím rozměrem a který nás uvede do Boží plnosti. To je ten tisíciletý sabat. Někdo však může tvrdit, že žádné milénium neexistuje. Jenže pokud neexistuje milénium, neexistuje ani rok 1987. Co nám říká letopočet 1987? Říká, že od narození Ježíše Krista uplynulo 1987 let. Na konci těchto dvou tisíc let vstoupíme do roku 2001. A rok 2001 je počátkem sedmého tisíciletí. Tomu se říká milénium. U Boha je tisíc let jako jeden den a jeden den jako tisíc let (2. Petrova 3,8). A tak když mluvím o miléniu, mluvím o sedmém tisíciletí, ve kterém Bůh musí na zem uvést pokoj a odpočinutí. Bůh musí odpočinout od všeho svého díla, člověk musí odpočinout od všech svých skutků a celá země bude přikryta Boží mocí a slávou. Tak to musí být a my jsme lidem, který do toho má vstoupit.

Z hlediska času je už mnohem později, než si myslíte. Některé z věcí, o kterých čtete v Bibli a o kterých si říkáte, že se ještě nestaly, jsou už dávno za námi. Je třeba také pamatovat na to, že náš přirozený kalendář je plný

chyb. Stojíme na samém pokraji doby, kdy Bůh naplní své poslední věci. Ježíš obdržel tři a půl roku ze sedmi let Danielova sedmdesátého týdne a i já dostanu svých tři a půl roku. A Tělo Kristovo také dostane svých tři a půl. Proto Bůh Ježíšovi v Getsemanské zahradě řekl: „Musíš jít na kříž. Jinak to nejde.“ Ježíš v Getsemanské zahradě totiž říkal: „Proč to dílo nedokončit už teď?“ Někteří kazatelé věří, že tam Ježíš říkal: „Nechť ode mne odejde tento kalich, chci utéct.“ Jenže to není Ježíš, kterého znám! Ani vy byste neutekli. Proč byste si tedy měli myslet, že Ježíš chtěl utéct? Ten verš říká, že nebylo možné všechno ukončit hned. Ježíš řekl: „*Nechť odejde ode mne kalich tento.*“ (Mt. 26,39) O co tam tedy vlastně šlo?

Základem všeho je skutečnost, že Ježíš je Kristus. Zkus se nyní podívat na Krista v sobě a já se tě zeptám: „Kdyby za tebou přišel Bůh a řekl ti, že ti dnes dá dokonalost. Ty jediný se staneš dokonalým. Najednou pocítíš, že máš Boží plnost. Co bys udělal jako první?“ ZABIL BYS ĎÁBLA! S ním bys sice zabil i mnohé z nás, ale to je první myšlenka, která by napadla Krista v tobě. Kristus v tobě by chtěl učinit konec všemu přestoupení.

Nemáte chuť ďábla zničit, když vidíte, co lidem dělá? Vzpomínám si, že jsem se jednou jako mladý křesťan velice nahněval. Říkal jsem tehdy Bohu: „Bože můj, proč nezničíš ďábla?“ Když vidím, jak trápí malé holčičky a ničí jejich životy, když vidím, jak lidi spoutává do otroctví – pak ho prostě mám chuť zničit. Kdybyste měli tu moc, kdybyste měli plnost Ducha, už pouhá vaše myšlenka by ho roztrhala na kusy. A právě s tím Ježíš zápasil: „Ó Bože, nenech mě. Nedovol, abych na to myslel, nebo ho zničím hned teď.“ Říkal: „Bože, nechť tento kalich ode mne odstoupí. Dej mi tu možnost a já ho roztrhám na kusy.“ Bůh však odpověděl: „Ne. Na tuto zem přichází Tělo, které celé dílo dokončí.“ Tělo Kristovo musí to dílo dokončit.

A satan se na nás dívá, posmívá se nám a pohrdá námi. Je velmi pyšný. Dokážete si to představit – být pyšný na hřích a na zlo? Ale on je pyšný. S pohrdáním pohlédl na lidstvo a řekl: „Vy? Vy mě nikdy nezničíte!“ Jenže během několika posledních let se něco stalo: satan zjistil, že nevyhraje. Mnohé z vás protáhl jakoby skrze ždímačku; a podle toho všeho, co vám udělal, byste měli být už dávno mrtví. Myslím tím duchovně mrtví. Vy jste z toho však vyšli živí. Satan nebyl schopen se vší svojí silou ani mocí zabít toho malého mikroba; nebyl schopen zabít Boha ve vás. Nepodařilo se mu přinutit vás, abyste se od Boha odvrátili. A po mnoha zkušenostech s tím, že některé lidi není schopen přemoci, už přichází na to, že jednou prohraje. Sa-

tan to ví a vědí to i nejvyšší duchové v jeho nejvyšších sférách. Vědí, že přichází lid, který je zničí. A tak se pokoušejí zničit vás. Snaží se vás zabít. Snaží se zabít vaše děti a snaží se činit násilí všude, kde jen mohou, protože vědí, že jim nebude patřit konečné vítězství. Ale nižší duchové, démoni, kteří vás obtěžují, ti ještě nevědí, že budou poraženi.

Vzpomínám si, jak ke mně jednou v noci přišel do pokoje démon. Poslal ho na mě jeden čaroděj. Tehdy jsem řekl: „Bože, tahle věc je velice inteligentní. Je to bytost, osobnost. Proto přece musí mít nějaké tělo, elektrické nebo tak nějak. Dovol mi, ať si na něj mohu sáhnout. Chci ho dnes večer sevřít ve svých rukách.“ A Bůh vyhověl mému přání. Řekl mi, co ta bytost udělá. Věděl jsem, že ten démon na mě skočí a rozprostře se na mně. Nevím, jak jsem to věděl, ale věděl jsem to. Věděl jsem, že mám roztáhnout ruce, abych ho mohl chytit, až bude padat. Předstíral jsem tedy, že spím. Chtěl jsem vědět, jestli ten démon ví, o čem přemýšlím. Zjistil jsem, že nebyl schopen nalézt frekvenci, na které jsem s Bohem komunikoval. Nemohl přerušit moji komunikaci s Bohem. Ale jakmile mé myšlenky sestoupily do nižších oblastí, do těch přirozených, četl mě jako knihu.

Zatímco jsem tedy rozmlouval s Bohem, ten démon na mě skočil. Vibroval jako elektrický náboj. Popadl jsem ho a okamžitě jsem začal dostávat elektrické šoky. Vystřelovaly mi až k lokti a připravily mě o veškerou fyzickou sílu. Když máte v ruce démona, který vám do obou rukou posílá elektrické šoky, je těžké udržet svoji soustředěnost v Duchu. Takže jsem ji ztratil. A ten démon mě začal tlačit k ústupu. Já si však představil kříž a přemýšlel jsem nad Kristovou krví. Řekl jsem: „Ježíš!“ A v tu chvíli jsem začal vyhrávat.

Možná si kladete otázku, proč vám vlastně všechny tyto věci říkám. Důvod je prostý: chci vám zvěstovat Boží odpočinutí. V okamžiku, kdy jsem si představil kříž, jsem v Bohu dostal tak dokonalé porozumění, že vůbec nezáleželo na tom, jestli mi na prsou sedí démon nebo ne. Ať si sedne, kam se mu zachce. Chci tím říct, že v takové chvíli máte v Bohu absolutní jistotu. V Bohu neexistuje ani ten nejmenší stín pochybnosti. Rozumíte tomu? Bůh vás postavil na tuto zem a řekl: „Mějte vládu nade vším, co se hýbe v duchovní oblasti.“ Proto také jednou vystoupíme do povětří. 1. Tes. 4,17 říká: „*Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří a tak vždycky se Pánem budeme.*“ Satan je kníže mocností v povětří, ale to je jen jeho dočasná

pozice. Až do nás Ježíš vstoupí v plnosti, vystoupíme do povětří. Mluvíme o vstupu do duchovní oblasti, ne o vystoupení do přirozené atmosféry. Vystoupíme do duchovní oblasti, která se nazývá povětří. A tuto oblast satanovi odebereme a střetneme se v ní s Ježíšem. Vyvrhneme z ní satana ven. Bible říká, že když bude satan svržen, sestoupí s velikým hněvem na zem a začne trhat na kusy všechno tělesné. Kéž nám Bůh pomůže, abychom byli mezi těmi, kteří se s Ježíšem v povětří setkají.

Bůh požehnal sedmý den a posvětil ho. V sedmém miléniu bude země naplněna Boží slávou, tak jako je vodami naplněno moře. Už nám zbývá jen několik let a ten čas, na který čekáme, se naplní. Ale kde se v něm budeme nalézat my? To je otázka. Víte, nyní se nacházíme v období rozhodování. Sami si vybíráme své místo a rozhodujeme se pro něj. Slyšeli jsme proroky mluvit o čase, ve kterém budou obnoveny všechny věci, a ta obnova probíhá právě nyní. Bůh obnovuje a nahrazuje vše, co snědli brouci, housenky, i co zničili chrousti. A vy si říkáte: „Já chudák, jsem takový a takový.“ Jsi opravdu chudák, to ano! Proto je třeba, aby tvé „já“ přestalo existovat. Počítej však s tím, že v hodině porodních bolestí a smrti se tvé „já“ bude projevat těmi nejrůznějšími způsoby. To „já“, o kterém stále mluvíš.

Musíte začít věřit Bohu, že vás vysvobodí, že to pro vás udělá. Ne proto, že se cítíte dostatečně silní a myslíte si, že to zvládnete. Ani ne proto, že se cítíte dobře. Ne! Zvládnete to, protože zemřete. Zvládnete to, protože vaše tělo bude tak dlouho trpět, dokud se ho nevzdáte a neřeknete: „Už nemám žádnou důvěru v to, co jsem schopen udělat nebo čím jsem schopen být. Veškerá moje důvěra je v Boha, který sám způsobí, že to zvládnou. V Boha, který mě dovede do konce. V Boha, který strhne všechny zábrany, jež stojí mezi mnou a Jeho slávou.“

Nemyslete si, že to zvládnete, protože se hodně modlíte. Nebo proto, že čtete Bibli dvakrát denně a děláte to či ono. Skončujte s takovým přemýšlením! Tomuto druhu nábožnosti vyučuje ďábel. Učí lidi, aby se chovali nábožensky. Zbavte se toho všeho a vyhlašte: „Zvládnou to, protože Ti věřím, Bože.“ A když přijde oheň, řekněte: „Díky, Bože, za ten oheň.“

Vidím, že nám nedocházejí určité velmi jednoduché věci. Řeknu vám, co se mi nedávno stalo. Byl jsem před několika dny v Miami. Posílal jsem do Afriky a na Jamajku pár věcí. Dorazil jsem na poštu a všude kolem byli jen samí Kubánci. Protože všichni uměli španělsky, nám, anglicky mluvícím, nikdo nevěnoval nejmenší pozornost. Byla to jedna z těch

absurdních situací: Když vstoupíte dovnitř, ti lidé mezi sebou mluví anglicky, ale jakmile se k nim přiblížíte, začnou mluvit španělsky. Tak takové je Miami (pro vaši informaci).

A tak tam stojím a chci poslat ty věci. Obrátím se na jednoho člověka a on mi řekne, že mám čekat. Čekal jsem na něho celou hodinu. Mezitím všichni, kdo přišli po nás, byli obslouženi. Z jednoho prostého důvodu – mluvili španělsky. A tak tam stojím a čekám a čekám a čekám. V tu chvíli mě samozřejmě napadlo, že se naštvu a pořádně mu vynadám. Chtěl jsem mu říct: „Jestli sem okamžitě nepřiješ, chlape jeden...“ (Na tohle čekal, protože na tohle jsou ti lidé zvyklí.) Jenže pak mi přišlo na mysl: „Proč neuplatníš svoji moc? Proč se nemodlíš?“ Řekl jsem si: „Dobrá,“ a vrátil jsem se k autu. Tam seděla Mavis, a tak jí říkám: „Mavis, pojď, budeme se modlit.“ Vzali jsme se tedy za ruce a modlili se. Měli jste vidět toho muže, jak upaloval. Když jsem se domodlil, uviděl jsem ho, jak nám rychlostí rysa sundává náklad z auta. Věřím, že někdy zapomínáme na to, co máme.

Když máte problémy, když se trápíte, modlete se. Použijte moc, kterou vám Bůh dal. Přestaňte se dívat na přirozené okolnosti a vlivy. Místo toho, abyste volali svému právníkovi a žádali ho, aby pro vás udělal to či ono, volejte k Ježíši. A věřte Mu. A Bůh pro vás učiní, co je třeba.

Odpočínutí. Vraťme se zpátky do čtvrté kapitoly Židům: „*A protož zůstávát' svátek (odpočínutí) lidu Božímu.*“ Nejedná se tu o den sabatu. Třetí verš říká: „*Neboť vcházíme v odpočínutí my, jakož řekl: Protož jsem přísáhl v hněvě svém, žeť nevejdou v odpočínutí mé.*“ Jinými slovy: my, kteří jsme uvěřili, vstupujeme do odpočínutí. Nemůžete však odpočívát a zároveň se trápit starostmi. Nemůžete odpočívát a přitom si dělat své vlastní věci. Všechna ta okolní vřava nás o odpočínutí připravila. Ježíš v Janovi 14,27 řekl: „*Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám...*“ O jakém pokoji tu mluví? Mezi Gorbačovem a Reaganem? „*Ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.*“ Nemůžete se strachovat nebo trápit a zároveň být v odpočínutí. Abyste měli Boží odpočínutí, musíte věřit Bohu. Musíte věřit, že vás Bůh vším provede, že to pro vás udělá a že vás vysvobodí. „*Ty, Bože, jsi mé vysvobození, Ty jsi moje odpočínutí, můj pokoj, moje radost.*“ A pak když ve vás bude působit Jeho odpočínutí, přinese vám radost.

Jinými slovy naše odpočínutí nepřichází na základě toho, co vidíme. Jenže v tom je náš problém; my chceme vidět. Pro mnohé z nás by bylo

mnohem lepší, kdybychom byli slepí. Pamatujte, že odpočinutí nepřichází ani viděním, ani slyšením. Mnozí z nás by si odpočinuli, kdyby věděli, co se stane na konci. Takoví lidé říkají: „Musíme se podívat na konec knihy, než dojdeme k odpočinutí.“ Jenže o tom odpočinutí není. Odpočinutí není závislé na poznání. Odpočinutí je z víry. A víra nepotřebuje poznání k tomu, aby byla vírou. Jediné, co potřebujete vědět, je to, že váš Bůh se stará. Pak dojdete odpočinutí.

Možná si říkáte: „A co když se jedná jen o nějakou psychologickou záležitost? Možná, že když se budu dostatečně soustředit a opakovat si: odpočívám, odpočívám, odpočívám..., možná se pak budu schopen psychicky vybičovat a získat odpočinutí.“ Ne, to není ono. Musíte věřit Božímu Slovu a do Božího Slova se znovu vrátit, jakmile v sobě naleznete jakýkoli nepokoj. Vždyť byste ani nevěděli, že nejste v odpočinutí, když byste čas od času nějaký ten nepokoj neprožili. Někdo si může říkat: „Odpočívám. Jen tak přemýšlím, že bych asi měl udělat to a ono.“ To není odpočinutí. Odpočívání znamená věřit Bohu, že vám On sám dá poznání toho, co máte dělat. Není to zvláštní? Začátek se nalézá u samotného dna. Jediné, co zde máte, je touha. Řeknete si: „Toužím po odpočinutí. Chci si odpočinout.“ Bůh dal totiž pro vaši touhu zaslíbení. V Janovi 7:17 řekl: „*Bude-li někdo chtít konat jeho vůli, pozná...*“ (překlad NBK) Chápete to? Pokud někdo chce znát pravdu, Bůh se postará, aby znal Jeho vůli. Jinými slovy skrze vaši touhu je z vás břímě i zodpovědnost za odpočinutí sňata a vložena na Boha. Bůh je zodpovědný za to, abyste věděli. Bůh sahá až na samotné dno, až k základům. Jestliže v sobě máte touhu, pak se Bůh postará, abyste věděli, co máte dělat. Pokud po odpočinutí toužíte, vkládáte na Boha odpovědnost vám ho dát.

Vzpomínám si ještě na jednu příhodu. Bojoval jsem tehdy s jedním velkým duchem, který jednoduše prošel zdí mého domu a srazil mě na zem. Chci jen zdůraznit, že jsem celou scénu viděl na vlastní oči. Nevyprávím vám tu tedy nějaký sen. Stál jsem u postele a Bůh mi dal vidět skrze zeď mého domu. Uviděl jsem toho ducha vstupovat do zahrady a chystal jsem se proti němu postavit. Jenže ještě než z mých úst mohlo vyjít napomenutí, ten duch se na mě rychlostí blesku vrhnul, srazil mě na postel a skočil na mě. Víte, naše myšlení je příliš pomalé ve srovnání s tím, jací jsou duchové. Jakmile na mě skočil, okamžitě jsem přišel o odpočinutí. Začal jsem totiž bojovat v těle. Přesně to se stává; ďábel vás postraší a vy vypadnete z Ducha. Snaží se nás vystrašit, a proto na nás mnohdy přichází se svým

opičím obličejem. Chce, abychom se báli. Pokud se vám někdy zjeví duch, který vypadá hrozně a ohavně, jen se vás snaží zastrašit. Vysmějte se mu. Řekněte mu: „Ty se mě snažíš vystrašit?“ Tím totiž zastrašíte jeho!

Takové útoky jsou vždy náhlé a mají za cíl nás vyvést z Ducha. Když se mě ten duch tehdy pokusil z Ducha dostat, podařilo se mu to. Není možné, aby na vás někdo nečekaně skočil a vy jste se nelekli. Začal jsem tedy bojovat, ale bojoval jsem fyzicky. A najednou vedle mě skočil do postele Ježíš a poklepal mi na rameno. Otočil jsem se a v tu chvíli jsem Mu hleděl přímo do očí. Do očí, které nelze popsat. Když se zadíváte do hlubin Ježíšových očí, ocitnete se jakoby v jiném světě. Řekl mi: „To není přirozený boj, ale duchovní.“ Dovedete si představit, že vám Bůh musí uprostřed zápasu takovou věc připomenout? Ve chvíli, kdy mi to řekl, jsem odpočinul. Víte proč? Víte, proč jsem odpočinul? Protože jsem věděl, že když je tam se mnou Ježíš, nemůže se stát nic zlého. Uvolnil jsem se, i když tam ten duch stále byl. Nevěřím, že Ježíše viděl. Víte, Ježíš by mohl klidně přijít a jakéhokoli ducha, který na vás sedí, klidně setřást. Ale bylo by to potom vaše vítězství? V žádném případě ne.

Boj s ďáblem se totiž neodehrává mezi Bohem a ďáblem, ale mezi námi a ďáblem. Jsme to my, kdo nad ním musíme zvítězit. Ne Bůh. Bůh nad ním už zvítězil a vyvrhl jej z nebe ven. Takže jsme to opravdu my, kdo nad ním musíme zvítězit. Z duchovního hlediska Bůh do našich rukou vložil všechny nástroje, které jsou k tomu zapotřebí. Když mi Ježíš tehdy poklepal na rameno a řekl, že to není přirozený boj, ale duchovní, uklidnil jsem se. A jakmile jsem se uklidnil, uviděl jsem, jak přede mnou vyvstává Ježíšův kříž. Spatřil jsem Jeho krev. Bylo to tak zvláštní. Viděl jsem, jak Mu jedna kapka krve ukápala z levé ruky. Když dopadla, ozvalo se: „kap“. Řekl jsem: „Tato kapka krve spasí každého hříšníka.“ A chválil jsem Boha za spasení. A pak tu byla pravá ruka a já uviděl další kapku: „kap“. Tentokrát jsem řekl: „Tato kapka krve zničí moc každého démona.“ Víte, Ježíš je naším učitelem a i mě tehdy učil svoji lekci. Třetí kapka mi kápala z Jeho vousů přímo do obličeje. Když dopadla, škublo to se mnou, tím ďáblem to mrštilo do rohu místnosti, a bitva byla vyhrána.

Chápete, bratři, co se vám snažím předat? Snažím se vám říct, abyste si v Bohu odpočinuli. Musíte Mu věřit! Pociťujete někdy, když se modlíte, že vás to unavuje? Pokleknete a říkáte: „Bože, Otče, děkuji Ti za dnešní den, dobrořečím Ti Hospodine, požehnej nám ten dnešní den, požehnej našim dě-

tem, požehnej náš dům a požehnej...“ až vám dojdou slova. Zapomněli jste se však modlit: „Pane Bože, pamatuj na to, že jsem plný slabostí. Pamatuj, že moje víra není dostatečně silná. Ale Ty jsi slíbil, že mi ji dáš.“

Víra je Boží dar. Nikdo nemůže jen tak povstat a mít svoji vlastní víru. A nikdo si nemůže říct: „Dnes budu věřit Bohu!“ Vy nejste schopni s tou člověčinou, která ve vás je, Bohu věřit. Věřit Bohu jste schopni jen proto, že ve vás Bůh sám víru vypůsobí. Není to úžasné? Bůh, kterému sloužíte, vám dá cokoli, oč Ho požádáte! Klidně Mu řekněte: „Bože, Otče, moje žena je taková a taková a mně se ten hřích v ní nelíbí. Prosím, abys to pro mě dal do pořádku.“ Modlete se místo toho, abyste ji tloukli po hlavě se slovy: „Musíš dělat to a ono,“ stali se pro ni utrpením a sami z toho byli znechuceni. Důvod, proč ji tlučete po hlavě, je to, že nevěříte Bohu. Věříte, že to zvládnete sami, že jste schopni změnit její povahu, že ji můžete přinutit, aby se chovala určitým způsobem.

Ženy zase říkávají: „Můj manžel je takový a takový.“ Otázka, kterou vám chci nyní položit, zní: „Proč je váš muž takový? Proč není ‚na úrovni‘?“ Už jste někdy myslely na to, požádat Boha: „Bože, chytني mého muže pod krkem a změň ho. Tys mi ho dal za manžela. A i v případě, že jsi mi ho nedal Ty, ale vzala jsem si ho ze své vlastní vůle, dávám ho Tobě. Ty ho musíš změnit. Musíš ho změnit, protože je to můj muž, a pokud mám já dojít do konce, on bude muset dojít se mnou. A já nejsem schopná dojít, když mi na nohách visí závaží.“ Jenže my zapomínáme na Boha a místo toho všude chodíme a stěžujeme si. Věděli jste, že ďábel moc rád slyší některé z těch věcí, na které si stěžujeme? Říká: „Aha, tak tvůj manžel je takový, jak říkáš? Výborně, děkuji ti.“ A potom celou věc ještě zhorší.

Už jste někdy zkoušeli zjistit, jak ďábel funguje? Zkoušeli jste něco říct jen proto, aby to slyšel, a sledovali, co udělá? Já jsem to zkoušel. Řekl jsem něco, co jsem nemyslel vážně, ale vyslovil jsem to, aby to ďábel slyšel, a pak jsem pozoroval, jak na to zareaguje. Vždycky jde po každém slově jako ryba po návnadě.

Mluvím o všech těchto věcech proto, že Bůh říká, že nadešel čas, abychom vstoupili do odpočínutí. Je čas, abychom vyšli ze svého „já“, z konání svých vlastních skutků, ze svých vlastních představ, z veškeré náboženskosti a všech náboženských duchů, kteří nás po celý náš život ovládali a nutili nás dělat určité věci jen proto, abychom na druhé lidi udělali dojem. Jsou věci, které děláme jen proto, že se „musí“ dělat. Chováme se určitým způsobem,

protože je to způsob, jakým bychom se „měli“ chovat; způsob, kterým „musíme“ jít dál. Jenže nás v tom všem motivuje náboženský duch.

Byl jsem jednou přítomen situaci, která mě přímo ohromila. Chci tím říct, že přihlížet takovým věcem a uvědomovat si, že se nestaly jen tak náhodou, ale že je Bůh dopustil, je prostě něco úžasného. Tenkrát se stalo, že v jednom bratrovi ve shromáždění povstal náboženský duch. Skrze druhého bratra okamžitě povstal jiný náboženský duch, aby napomenul náboženského ducha v bratrovi číslo jedna. Dovedete si to představit? Jeden náboženský duch povstane, aby napravil jiného náboženského ducha! Jenže se tu objevil ještě další náboženský duch, který povstal skrze dalšího bratra, aby bránil bratra číslo jedna, který byl napaden bratrem číslo dvě. Kéž nám Bůh pomůže!

Můj náboženský duch nemá rád tvého náboženského ducha, protože tvůj náboženský duch se projevuje jiným způsobem než ten můj. A tak ve svém náboženství bojujeme jeden proti druhému, aniž bychom si to uvědomovali. Měli bychom být velice opatrní, když ve svých bratrích odhalujeme nečisté duchy. Víte proč? Protože náboženský duch ve mně lehce rozpozná náboženského ducha v mém bratrovi. A proto, abych dokázal, jak jsem duchovní, otevřeně přede všemi toho bratra napomenou, aby každý viděl, jaké mám rozeznání. To je projev náboženského ducha.

Když použijete výraz „náboženský duch“, ocitáte se na velmi tenkém ledě. Ten výraz sám o sobě totiž nic neříká. Náboženský duch může být jakýkoli duch, který se projevuje nábožensky. Může to být například lživý duch. Lživý duch se může chovat nábožensky tak, že vám předá falešné učení. Takže když řeknete, že se jedná o náboženského ducha, ještě jste tím nic neřekli. Pořád jste ještě nerozpoznali, že jde o lživého ducha, který se obléká do pláště náboženskosti a snaží se vám ukázat, jak jste svatí.

Všechny tyto věci nás vyvádí z odpočínutí. Ale je třeba říci, že naším odpočínutím je Duch svatý. Vraťme se zpět do Genesis a podívejme se na to, co Duch svatý koná v našem středu. Víte, neustále se mi stává, že když kážu, spojím asi dvacet poselství v jedno. Jenže pro mě je těžké vyhnout se tomu, abych se v Bibli neodkazoval na různé věci zároveň. Věřím, že když vám je předložím a vy je budete studovat, samy vás nasměrují. Mohl bych klidně kázat nějaké slovo na základě jediného verše z Písma a toho verše se držet po celou dobu. Ale já vám chci předložit širší spektrum toho, o čem mluvíme, když zmiňujeme Boží odpočínutí.

V Genesis 24 je zapsán jeden známý příběh. Bible zde říká, že Abraham vyslal ze svého domu s určitým posláním svého nejstaršího služebníka. Abraham je tu předobrazem Boha a jeho služebník představuje Ducha svatého. Bůh poslal Ducha svatého, aby Jeho Synu přivedl nevěstu z Jeho vlastního lidu a aby se k Němu opět navrátil. To znamená, že tato nevěsta musí mít stejnou krev, jako má ženich; musí mít stejnou přirozenost, stejnou povahu. Abrahamův služebník však musel povahu této nevěsty nejprve vyzkoušet. Představte si: je už téměř večer a ke studni přichází mnoho dívek. (Mluvíme tu o roce 1987. Mluvíme tedy o velmi pokročilém večeru; brzy přijde noc.) Abrahamův služebník tam jen tak sedí a pozoruje každou ženu, která ke studni přichází. Pozoruje je, protože pátrá po určitém charakteru.

V Mojžíšově stánku se tento charakter nazývá „dříví setim“. Jedná se o zvláštní druh dřeva, o zvláštní druh těla (dřevo představuje člověka). Bůh nás nestvořil takové, jací jsme. Stvořila nás naše rodina, stvořil nás ten přirozený Adam. Když se podíváte na malé děti kolem sebe, uvidíte v nich jejich předky. V jednom z nich uvidíte dědečka, ve druhém zase otce či matku. Když si prozkoumáte jejich celkový způsob myšlení, zjistíte, že opravdu jednájí stejně jako vaše manželka i vy sami. Ve svém dítěti uvidíte sami sebe. Někteří lidé své děti trestají, ale v podstatě trestají sami sebe. Vždyť to znáte. Říkám vám to proto, že ve skutečnosti jste to vy, kdo stvořil vaše dítě. Narodilo se k vašemu obrazu, protože Bůh podle svého obrazu stvořil jen dva lidi a podle svého podobenství jen jednoho člověka. Adama a Ježíše. Prvního Adama i druhého Adama Bůh stvořil ke svému obrazu, ale druhého Adama – Ježíše stvořil i ke svému podobenství. Bůh však směřuje do svého podobenství i prvního Adama. A my všichni, kdo jsme jeho dětmi, jsme do jeho podobenství vedeni. Proto se vám rodí děti a nesou jak vaši fyzickou podobu, tak i váš duchovní obraz. Ve svém dítěti tedy naleznete obraz své duše.

Ale nyní do toho všeho vstupuje Duch svatý. On sám lidi proměňuje k obrazu Krista i do Jeho podobenství. Proto v našich životech dochází k těm mnohým bojům. Všichni jsme totiž byli Iránci a Bůh nás z Iránu vyvádí. Irán je místo, odkud pocházíme. Abraham poslal svého služebníka do Iránu. Tehdy to byla Persie, Babylon, ale dnes se ta země jmenuje Irán. Abraham vyslal svého služebníka ze své nové země zpět do Persie, která je v podstatě jakousi kolébkou lidstva. Vyslal ho tam, aby přivedl jeho synovi za manželku tu správnou dívku. Dívku, která v sobě nosila jejich vlastní krev a která se chovala určitým způsobem. Když Eleazar, Abrahamův

služebník, uviděl Rebeku a porozuměl, že ona je tou pravou ženou pro Izáka, nasadil jí náušnici. A to ještě dříve, než mohla ona sama cokoli udělat nebo říct. V Bibli je napsáno, že ta zlatá náušnice vážila půl lotu. Jednou jsem v televizi viděl ženu, která měla velkou zlatou náušnici dlouhou snad až na rameno. Ale představit si ženu, jak jí na uchu visí půl lotu zlata, to už opravdu stojí za to. Eleazar jí však tu náušnici opravdu nasadil. Tento symbol pro nás představuje Boží pomazání. Bůh pomazává naše slyšení svojí svatou přirozeností.

Bratři, pozorujte svoje slyšení v Bohu. Uvidíte, že jste dnes schopni slyšet věci, které jste neslyšeli, když jste se čerstvě znovuzrodili. Někdy se vám stane, že někoho potkáte, mluvíte s ním a řeknete mu: „Vytržení neexistuje.“ A ten člověk se na vás oboří a odpoví: „S tebou nechci mít nic společného; jsi kacír. Tvoje kázání nechci slyšet.“ Tím jste vyzkoušeli jeho ucho a zjistili jste, že ho nemá pomazané. Kdyby ho pomazané měl, řekl by: „Hmm, ukaž mi to v Písmu, řekni mi o tom něco více.“ A pokud mu to v Písmu ukážete, uvidí pravdu a uvěří jí. Ale pokud není schopen vaše slova snést, pak to znamená, že nikdy neměl ucho pomazané Duchem svatým.

Duch svatý tedy nejprve lidem pomaže uši. Takže si určitě dovedete představit, kolik lidí mezi křesťany mluví jazyky a přitom nikdy nepřijali Ducha svatého. Nevím, jestli rozumíte tomu, co se vám snažím vysvětlit. Mnoho lidí si myslí, že jsou naplněni Duchem svatým, protože při nedělním ranním shromáždění mluví jazyky a tancují v Duchu. Jenže oni nejsou pokřtěni stejným Duchem svatým, jakým jste pokřtěni vy. Duch svatý vám totiž nejprve pomaže uši. Možná, že bude lepší, když si to přečteme.

Podívejme se společně do 24. kapitoly Genesis. Budeme číst od verše 19 do verše 27:

„A davši mu píti, řekla: Také velbloudům tvým navážím, dokudž se ne-napijí.“ Zde se jednalo o znamení, které Eleazar od Boha žádal. „Tedy rychle vylila z věderce svého do koryta, a běžela ještě k studnici, aby vážila vodu; a vážila všechněm velbloudům jeho. Muž pak ten s užasnutím divil se jí mlče, rozjímaje, aby zvěděl, zdařil-li Hospodin cestu jeho, čili nic. I stalo se, když přestali píti velbloudové, vyňav muž náušnici zlatou, ztíží půl lotu, a dvě náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily deset lotů zlata. A řekl: Čí jsi dcera? Pověz mi, prosím, jest-li v domě otce tvého nám místo, kdež bychom přes noc zůstali? Jemužto odpověděla: Dcera jsem Bethuele, syna Melchy, kteréhož porodila Náchorovi. Řekla ještě k němu: Slámy také a potravu

hojně u nás jest, ano i místo, kdež byste přes noc zůstali. Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil Hospodinu. A řekl: Požehnaný Hospodin, Bůh Pána mého Abrahama, kterýž neodjal milosrdenství svého a pravdy své od pána mého, mne také na cestě vedl Hospodin k domu bratří pána mého.“

Nejprve jí tedy Abrahamův služebník na ucho nasadil náušnici. Stále ještě pochybujete? Ukáži vám tedy v Bibli další verš. Řekněte mi, jak přichází spasení? Ze slyšení. A jak přichází slyšení? Skrze slovo, skrze vodu. (Viz Římanům 10,17) Z toho je zřejmé, že abyste mohli přijmout křest Duchem svatým, musíte být nejprve spaseni. Rebeka musela nejprve prokázat, že umí správně zacházet s vodou. Písmo mluví o tom, že jsme obmyti vodou skrze Slovo. Rebeka dala Eleazarovi napít, napojila i jeho velbloudy a když svoji práci skončila, dostala náušnici. Tato náušnice je symbolem toho, že Duch svatý nejprve přichází skrze slyšení. Po příchodu Ducha svatého tedy nejprve dostanete ucho, které slyší Boha.

Když církve zvou lidi ke křtu Duchem svatým, dějí se při tom velmi zvláštní věci. A v okamžiku, kdy člověk promluví jazyky, začnou ho nahánět do svého systému. Jenže ti, kteří jsou opravdu pokřtěni Duchem svatým, nemohou v takových systémech zůstat. Nejsou schopni tam vydržet, protože ten systém v nich působí zmatek. Působí jim zmatek v mysli. Pravdou však zůstává, že pokud ve svém zmatku začnete poslouchat Ducha svatého, On sám vám uvede věci na pravou míru. A jakmile vám ve všem udělá pořádek, pak nebudete schopni se podrobit žádnému náboženskému systému.

Mnozí z nás mají pocit, že je Bůh posílá do církví, aby tyto církve napravili. I já jsem kdysi míval podobný pocit. Jednou jsem se tedy k jedné takové církvi připojil. Žádali tam ode mě, abych podepsal jakési jejich stanoviny. Tak jsem podepsal, že budu poslouchat biskupa atd., ale ve svém srdci jsem si říkal: „Oni neví, že jsem tu proto, abych jim všem pomohl a napřímil je.“ O osm let později jsem se z jejich systému namáhavě dostával ven a místo toho, abych je já napřímil, tak mě oni chtěli zničit. Musel jsem odamtud utíkat, abych si zachránil život. Osm let. A Bůh nade mnou celou tu dobu žasl: „Jak to může tak dlouho vydržet?“ Jenže víte, ono je těžké slyšet Boha, když na vás někdo jiný křičí. Lidé vám říkají: „Měl bys dělat tohle, Bible říká to a to, v Bibli je napsáno, že...“

Bud' Bohu chvála za to, že slyšení Krista je první věc, která nás uvádí do odpočinutí. Tehdy totiž začnete Boha slyšet skrze Jeho Slovo.

Neznamená to, že co říká duCille, říká Duch svatý. Ale věřím, že jste schopni mě slyšet jedině proto, že slyšíte Ducha svatého. A věřím, že ti, kteří mě neslyší, neslyší Ducha svatého. To je takový můj problém. Všem, co dělám, věřím do takové míry, že jsem přesvědčen, že pokud mě neslyšíte, neslyšíte Ducha svatého. Myslíte si, že se mýlím? Nebo že jsem domýšlivý? Nebo snad trochu dogmatický? Řekněte mi však, jak nemá být člověk dogmatický, když ví, že ten, kdo k němu mluví, je Bůh? Kdybych měl jen tu nejmenší pochybnost, tak bych toho nechal. Kdyby mě satan mohl zviklat, přiměl by mě k tomu, abych toho nechal. Vidíte, co teď dělám? Odhaluji satanovi sebe sama. Říkám mu, co má udělat. Kdyby mě mohl přimět k pochybnostem, donutil by mě, abych všeho nechal. Jenže já nemůžu nechat věci jen tak běžet. Nemůžu si dovolit pochybovat. Už jsem zašel příliš daleko. Nemůžu toho nechat a nemůžu pochybovat. Víte, proč je to pro mě nemožné? Vy sami mi řekněte, jestli je možné pochybovat o tom, že v New Yorku stojí socha Svobody? Jste schopni o tom pochybovat? Cokoli se kolem nás děje v realitě, o tom se pochybovat nedá. Lidé vám budou vymývat mozek, přidělají vám k hlavě dráty a budou vás mučit jen proto, abyste popřeli, že v New Yorku stojí socha Svobody. Ale vy nemůžete, protože to víte s takovou určitostí, že to prostě nemůžete popřít. A tohle přesně je můj problém. Od té doby, co jsem potkal Ježíše a poznal Ho, je pro mě nemožné nevědět to, co vím. Tomu se říká víra. To znamená věřit v Boha. Víra znamená přechod od pochybností k realitě. A jakmile v realitě žijete, není možné se vracet zpět a pochybovat.

Musíme tedy vědět, že Bůh je. A to není složité. Podívejte se například ven na nějaký strom. Nemohl by růst, tak jak roste, kdyby Bůh neexistoval. Slunce by nemohlo vycházet, kdyby nebylo Boha. Bůh je všude kolem nás. Mluvíme zde o důkazu.

Jednou mě pozvali do nějaké školy, abych jejich studentům udělal přednášku. Chtěli ze mě udělat tak trochu hlupáka. Člověk, který mě pozval, však udělal velkou chybu – nepozval si toho správného. Když jsem tam dorazil, brzy jsem zjistil, jaký má jejich učitel úmysl. Vysmíval se křesťanství a snažil se dětem dokázat, že kazatelé ani pořádně nevědí, o čem mluví. V Božím pomazání jsem se k němu obrátil a řekl jsem: „Žiješ ve lži! Celý tvůj život leží ve lži! Podívej se na to auto, co stojí venku, a řekni mi, jaká je to značka.“ On na to: „Ford.“ Klidně jsem odpověděl: „Víš, nemusím jet do Detroitu a vidět továrnu, která vyrábí Fordy, abych věděl, že taková továrna skutečně existuje. Jednoho Forda tady totiž vidím. Mám ho tu přímo

před očima.“ A dodal jsem: „Kdybych byl na tvém místě, podíval bych se do zrcadla. Ve chvíli, kdy se do něj podíváš a uvidíš, jaký jsi člověk, jak ti pracuje mozek i celé tělo, jak ti to všechno funguje v souladu, pak okamžitě pochopíš, že jsi byl stvořen. Neříkej mi, že živá lidská bytost, jako jsi ty, nemá žádný důkaz Boha. Ty sám jsi důkazem!“

Kdysi jsem sledoval jistý soudní spor, který mě přímo šokoval. Lidé v něm tvrdili, že neexistuje žádný důkaz Boha. A protože pro ně žádný důkaz neexistoval, mluvili o tom, že země vznikla náhodou a tak dále. Nikdy v životě jsem neviděl nic hloupějšího. Když vidím na zdi viset obraz, nejprve mě vždy napadne: „Kdo ho asi namaloval? Kdo je ten umělec?“ A pak se podívám na oblohu, kde spatřím slunce a hvězdy a všechny ty mohutné galaxie a řeknu, že to nikdo nestvořil? Pokud se takto chovám, tak jsem opravdu přišel o rozum. Nejprve se podíváte na obraz a ptáte se: „Kdo ho maloval?“ Spatříte nějaký stroj a hledáte jméno člověka, který ho vyrobil. A pak se podíváte na lidskou bytost a řeknete: „Nikdo tě nestvořil. Vznikla jsi evolucí.“

Pokud by tomu tak skutečně bylo, jak to, že se vám každý den na zahradě nevyvíjí nový člověk? Vždyť každý den je přece konec nějakého milionu let. A jestliže to trvá nějaký ten milion let, než se vyvine člověk, pak to znamená, že by se v této době museli lidé vyvíjet každý den všude, kam se jen podíváte. Měli bychom tu lidi bez matky, bez otce... Ti vědci jsou šílení, a pokud jim věříte, jste také šílení. Myslíte si, že bych s Biblií obstál proti jejich vědeckým knihám? Víte, Darwin nikdy své evoluční teorii nevěřil. Když umíral, byl přímo šokován tím, že tomu ostatní uvěřili. Říkal tehdy, že si jen tak pohrával s teorií. Nicméně přiměl lidi k tomu, že jí uvěřili. Jenže lidé uvěří čemukoli.

Jednou jsem byl v Kalifornii právě ve chvíli, kdy tam došlo k zemětřesení. V LaBreux se objevila taková asfaltová jáma, ze které se začala na povrch vynořovat různá zvířata. Užasl jsem, když se tam objevil obrovský tygr se zahnutými tesáky. Prostě jen tak vybublal na povrch. Ta jáma totiž celá jen vřela. Všude kolem pobíhali různí vědci. Začali z toho tygra párátkem odstraňovat špínu; však víte, jak to chodí. A tak jsem šel za jedním z nich a ptám se ho: „Jak myslíte, že je tohle staré?“ On na to: „No, přinejmenším tak čtrnáct tisíc let.“ Znovu jsem se ho otázel: „A jak to poznáte?“ Odpověděl: „Protože pro určení času používáme metodu C¹⁴.“ Řekl jsem mu: „Měl jsem za to, že se metoda C¹⁴ prokázala jako zcela nespoleh-

livá.“ Víte, co se stalo s C¹⁴? Proměřili s ní určitou věc uvnitř v domě a pak stejnou věc vynesli ven a proměřili ji znovu. Zjistili, že se výsledky liší o několik tisíc let. Tak například naměříte čtrnáct tisíc let uvnitř místnosti, ale když znovu měříte venku, je to staré pouhých pět tisíc let. Zjistili tedy, že metoda C¹⁴ není k ničemu. Víte, co mi ten vědec odpověděl? Řekl: „Jenže my na to nic jiného nemáme.“ Používají metodu C¹⁴, protože nemají nic jiného, a přitom vědí, že to není k ničemu.

Mluvíme stále o odpočinutí v Bohu. Nemůžete si odpočinout v ničem z toho, co je kolem vás. V ničem, co je v tomto světě. Odpočíváte díky penězům, které máte v bance? Pokud ano, bude to váš konec, protože z těch peněz se už brzy stane smetí. Odpočíváte díky své životní pojistce? Pak jste už předem poražený. Odpočíváte v čemkoli chcete. Klidně v tom, že vlastníte dům. Jenže v době, která přichází, vám zabaví i dům, který vlastníte a za který poctivě platíte. Víte, jednou jsem se takhle podíval do novin a uviděl jsem svůj dům na prodej. Zavolal mi tehdy nějaký člověk a řekl, že se mnou chce uzavřít obchod; prostě koupit můj dům. Překvapeně jsem řekl: „Jaký dům?“ On na to: „1642 Maenilly.“ Odvětil jsem: „O čem to mluvíte?“ A on: „Jen se podívejte do novin a uvidíte, že je na prodej.“ Zapomněl jsem totiž zaplatit daně a oni se rozhodli můj dům bez mého vědomí prodat. A tak není možné odpočinout v ničem, co je kolem nás. Pokud se chcete uvolnit, uvolněte se. Pokud se chcete v čemkoli cítit dobře, klidně si na chvíli odpočiňte a uvidíte, co se stane.

Ale Božímu lidu zůstává odpočinutí. A tím odpočinutím je Duch Boží. Ježíš sám řekl: „*Když pak přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu.*“ (Jan 16,13) Amen. Bůh vám požehnej.